Captain W.E. JOHNS

Pe cerul Franței

Captain W.E. JOHNS

Pe cerul Franţei

versiunea în limba română

uncris

coperta**: idbmax**

Second-Lieutenant [1] Bigglesworth din *Squadron*ul Nr. 266, RFC [2], staţionat la Maranique, Franţa, s-a aşezat într-un şezlong şi şi-a pus picioarele pe balustrada verandei din faţa popotei ofiţerilor, căscând leneş în soarele verii, apoi şi-a ridicat privirea spre grupul de piloţi care se adunaseră acolo în aşteptarea gongului ce anunţa masa de prânz.

— Ce zici de asta, Biggles? a întrebat Mahoney, *flight-commander*[3]ul său, pescuind un sâmbure din paharul cu limonadă.

— Despre ce?

— Eu spun că cel care se înrolează în acest război voluntar, are la fel de multe şanse să supravieţuiască cât are un bulgăre de zăpadă într-o zi de vară, în Sahara. Mai devreme sau mai târziu tot şi-o ia. De exemplu, Leslie Binton...

— N-am mai auzit pe nimeni debitând atâtea tâmpenii ca tine, l-a întrerupt Biggles obosit. Stai aici teoretizând în fiecare zi despre cum să eviţi să dai colţul de pe lumea asta, dar oare pui în aplicare ceea ce predici? Nici pomeneală! Dacă Bătrânul[4]

---

[1] Second-Lieutenant – grad militar în RFC; echivalent *sublocotenent*.

[2] Royal Flying Corps 1914–1918. Corp militar responsabil pentru aeronautica militară, redenumit *Royal Air Force* (RAF) când a fost unit cu *Royal Naval Air Service* la 1 aprilie 1918.

[3] Flight-commander – comandantul unui *flight*, cea mai mică unitate organizatorică, formată din câteva avioane; avea gradul de *căpitan*.

[4] Bătrânul (old man) – CO - ofiţerul comandant.

ar veni acum, aici, şi ar spune că are nevoie de unu' sărac cu duhu' care să zboare la 15 m deasupra tranşeelor *boshe*[5]-lor, tu ai fi primul care ţi-ai pune echipamentul de zbor.

— Nu spun că te înşeli la chestia asta cu voluntariatul. Personal, cred că ai dreptate, pentru că se potriveşte cu principiul ulciorului care dacă merge de prea multe ori la fântână are mai multe şanse să fie spart decât cel care stă pe raft.

— Nu neapărat, a contrazis Wells, un pilot canadian cu multă experienţă care se alăturase de curând *squadron*ului. La fel de bine poate fi răsturnat de pe raft şi se sparge pe podea. Nu e cu nimic mai adevărat decât zicerea că ghiveciul gol care se sparge face zgomotul cel mai mare.

— Adică vrei să spui că eu sunt un ghiveci gol? a întrebat Biggles cu răceală.

— Stai niţel – lasă-mă să termin. Ceea ce voiam să spun, era că eşti la fel de „rău" precum Mahoney. Zici că voluntariatul nu se plăteşte...

— Aşa este.

— Atunci de ce faci un pas înainte de fiecare dată când vine vorba de o misiune periculoasă?

— Ca să-i salvez pe amărâţii ca tine, să nu se aleagă cu pantalonii arşi în dos.

— Aiurea! Bine, dă-i-nainte, dar oricine are mintea întreagă poate să aibă parte de toate belelele posibile aici în Franţa, fără să le caute neapărat. Oricum, scopul meu este să vă supravieţuiesc vouă tuturor cu cel puţin trei săptămâni mai mult.

S-a stârnit un freamăt mare, urmat de o linişte adâncă atunci când maiorul Mullen, CO al lor, şi colonelul Raymond, de la *Wing Headquarters*[6] au coborât cele câteva trepte de la *Squadron Office*.

Biggles s-a uitat scurt la faţa maiorului, apoi la Mahoney căruia i-a făcut cu ochiul. CO era prea tânăr pentru a-şi putea păstra chipul impenetrabil şi-şi arăta din plin anxietatea pentru că *squadron*ul fusese selectat pentru o anumită misiune periculoasă.

Acesta îşi roti privirea asupra ofiţerilor adunaţi.

— Foarte bine, *gentlemen*, luaţi loc, spuse încet. Sunt toţi aici, Mahoney? l-a întrebat pe seniorul *fligt-commander*.

— Da, aşa cred, *sir*.

— Bine. Atunci, n-am să pierd timpul umblând prin bălării. Vreau un ofiţer să...

Biggles şi Mahoney s-au ridicat simultan. Wells a făcut un pas înainte, iar câţiva alţi ofiţeri s-au dat mai aproape de CO. Şi maiorul Mullen a zâmbit.

— Nu, nu te vreau pe tine, Bigglesworth, sau pe tine, Mahoney. Wells, tu ai destulă experienţă în activitatea de recunoaştere, nu-i aşa?

— Da, *sir*, a confirmat Wells nerăbdător, întorcându-se ca să se încrunte la Biggles, care a chicotit destul de tare.

---

[5] Boche – poreclă peiorativă dată germanilor.

[6] Wing Headquarters – cartierul general al unui *wing*. Fiecare *wing* cuprindea câteva *squadron*. Era comandat de un *Lieutenant-Colonel*.

— Bine. Colonelul Raymond îţi va explica ce doreşte.

— Dar, *sir*... începu Biggles.

Însă CO l-a făcut să tacă cu o încruntare.

— Nu sunt deloc nerăbdător să-mi pierd cei mai buni piloţi, spuse încet, după ce Wells şi colonelul au dispărut în ante-cameră, iar ceilalţi ofiţeri au intrat în sala de mese, chemaţi de sunetul gongului.

— Doamne! Trebuie să fie vorba de ceva cu adevărat primejdios, a mormăit Biggles către Mahoney. Ar fi fost ceva mult prea *sensibil* să dai misiunea cuiva...

— N-*am mai auzit pe nimeni debitând atâtea tâmpenii ca tine*, l-a imitat Maloney, şi s-a dat repede deoparte ca să evite lovitura lui Biggles.

— Du-te şi execută-ţi O.P.[7], i-a spus Biggles acru.

— Tu nu zbori în după-amiaza asta?

— Nu, *zmeul* meu zboară niţel aplecat pe aripa stângă, Dar am să-l testez, dacă e gata la timp.

După masa de prânz, Biggles a mers încet către hangare unde i-a găsit pe mecanici făcând ultimele ajustări la avionul său.

— Totul e-n regulă, *Flight*? la întrebat pe *flight-sergeant*[8].

— Acum, este OK, *sir*... aşa cred, spuse subofiţerul pe un ton vioi.

— Foarte bine! Porneşte-l; am să-l testez.

După zece minute, la 600 m deasupra aerodromului, a încheiat testarea cu două lupinguri, şi, satisfăcut că acum avionul se mişca cum îi plăcea lui, a privit meditativ către cerul estic.

— Jos n-am nimic de făcut, aşa că mai bine dau o tură după pradă, a hotărât, şi a virat în direcţia liniilor frontului.

Mahoney, care se afla cu avioanele din *flight*ul său, în faţa hangarelor, cu motoarele pornite, pregătite pentru patrula de amiază, s-a uitat după el cu o expresie curioasă pe chip, jumătate încruntătură, jumătate zâmbet.

— Iată-l că se duce, a murmurat. Nu se poate ţine departe. Într-o zi, cred că...

Nu a mai aşteptat să-şi completeze remarca; a împins maneta de gaze şi a traversat terenul cu gazon scurt.

Timp de o oră, sau mai mult, Biggles a plutit pe cerul albastru, căutând avioane duşmane, sau orice altceva care să-i distragă atenţia de la iritantul *archie* (focul anti-aerian), dar degeaba. Cerul părea absolut deşertic, iar el era gata să vireze către linii când i-a atras privirea o mişcare mult mai jos decât el şi la mulţi kilometri în interiorul teritoriului inamic.

A fost doar o mică sclipire, care ar fi trecut neobservată de oricine, cu excepţia unui pilot experimentat. Dar el ştia că era reflexia razelor soarelui pe aripile unui

---

[7] O.P. - Offensive patrol: căutarea activă a avioanelor inamice şi atacarea acestora.

[8] flight-sergeant – subofiţerul (non-commissioned officer - *Corporal* sau *Sergeant*) mecanic-şef.

avion ce se legăna prin aer. Instinctiv a virat spre el, uitându-se în jos prin arcul descris de elice, după ce şi-a ridicat ochelarii de protecţie pentru a vedea mai clar.

Imediat a descoperit un grup de avioane foarte colorate ce se învârtejeau, şi buzele i s-au strâns într-o linie dreaptă când a constatat motivul acrobaţiilor lor. Un avion britanic solitar, un *Camel*[9], cu aceeaşi cocardă ca şi a lui, ducea de unul singur bătălia împotriva unui *staffel*[10] de avioane de vânătoare *Albatros*[11] care se roteau în jurul său ca albinele în jurul borcanului cu miere. Pilotul ducea o luptă strălucită, răsucindu-se în tonouri în timp ce-şi croia drum metru cu metru către liniile frontului, dar pierdea rapid din altitudine.

Biggles şi-a închis ochii pe jumătate, iar buza superioară i-a dezgolit dinţii când a pus avionul în picaj şi s-a năpustit ca un fulger din senin, cu cablurile şi hobanele şuierând crescendo.

Viteza sa a depăşit posibilităţile altimetrului[12], care a rămas fixat la semnul de 1.200 m pe când el coborâse sub 600 m, iar tragedia se desfăşura direct sub ochii săi. Era Wells, forţat să zboare la tot mai joasă înălţime de vreo 10-12 huni[13].

Un pilot cu mai puţin curaj ar fi putut lua în considerare aterizarea, ţinând cont de şansele absolut minimale şi ca să scape de soarta care, dacă insista să zboare, mai devreme sau mai târziu îl va copleşi; dar, se pare că aparent, asemenea gând nu-i trecuse încă prin cap lui Wells.

Biggles se mai afla încă la 300 m depărtare când a venit sfârşitul. O jerbă de flăcări a ieşit dintr-un bord a *Camel*ului şi un nor de fum negru s-a întins ca o trenă în urma lui. Pilotul, în loc să gliseze către sol, a ţâşnit ca un fazan spre înalt, într-un ultim efort sălbatic de a-l lua cu el pe cel ce l-a distrus, dar vicleanul pilot hun l-a văzut venind şi a virat într-o clipită. O limbă de foc a trecut peste cockpitul *Camel*ului avariat când acesta a ajuns nemişcat la v\rful cabrajului său. Pilotul, apărându-şi faţa cu un braţ, a ieşit din fuselaj, a stat o clipă în echilibru, apoi a sărit[14]. Pilotul hun, fascinat de silueta în jachetă de piele care se rostogolea prin aer, a ridicat mâna în salut, dar chiar în acel moment gloanţele trasoare[15] au făcut un grup de găuri precise în spatele vestonului cenuşiu al hunului. Acesta, fără a şti măcar ce l-a lovit, a căzut spre înainte, peste manşă, şi *Albatros*ul s-a îngropat singur adânc în pământ, la nici 100 m de rămăşiţele fumegânde ale victimei sale.

Biggles, palid ca un mort, şi luptând ca un nebun, a virat chiar când liderul *staffel*ului l-a luat în colimator, mult de dincolo de raza efectivă de tragere, şi a lansat o rafală scurtă. Avea o şansă de una la mie... dar a avut-o. Un singur glonţ a lovit

---

[9] Camel – avion biplan, monoloc, dotat cu două mitraliere sincronizate ce trăgeau prin câmpul elicei.
[10] Staffel – echivalentul german al unui *squadron*.
[11] Albatros – avion de vânătoare german biplan, monoloc, dotat cu două mitraliere.
[12] Altimetru – instrument de zbor care indică altitudinea avionului.
[13] Hun – una dintre poreclele date germanilor.
[14] În WW I doar puţini piloţi erau dotaţi cu paraşute aşa că saltul din avion însemna moarte sigură.
[15] Trasoare – gloanţe încărcate cu fosfor a căror traiectorie era vizibilă şi ziua şi noaptea.

avionul lui Biggles, chiar într-unul dintre punctele vulnerabile – elicea.

Motorul a scos un muget vibrant, acum dezechilibrat şi autoaccelerat, şi aproape că s-a smuls din suporţi. Pe moment, Biggles nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat – şi fiind aproape azvârlit afară din cockpit de către vibraţii – a tras maneta de gaze spre înapoi şi a văzut rămăşiţele rupte ale elicei. A mârâit sălbatic şi s-a uitat în jos. Nimic nu-l putea ajuta; un avion nu se putea menţine în aer fără elice, deci trebuia să aterizeze. A ştiut că o prăbuşire este inevitabilă, pentru că era la o altitudine de 150 m, iar lupta îl dusese deasupra unei păduri întinse. A oprit alimentarea cu combustibil, pentru a preveni riscul de a lua foc, şi a redresat la orizontală la câţiva metri deasupra copacilor pentru o aterizare „plăcintă”[16].

În ultima clipă, când avionul se legăna instabil gata să cadă în copaci, şi-a ridicat genunchii la bărbie şi şi-a acoperit faţa cu mâinile. A fost un zgomot teribil de lemn rupt, aşchiat, ţesătură sfâşiată, un şoc care i-a făcut dinţii să-i clănţăne, urmat de o linişte spartă doar de sunetul îndepărtat al motoarelor Mercedes.

Şi-a îndreptat spatele încet şi a privit în jur. Avionul, aşa cum a presupus, era prins în ramurile superioare ale unui copac mare, şi se legăna instabil la fiecare mişcare a pilotului.

Şi-a adus aminte că vreo doi piloţi care au „aterizat” în circumstanţe asemănătoare şi au murit căzând din copac şi rupându-şi gâtul. Biggles şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a strecurat într-o *furcă* de crengi, de unde şi-a continuat centimetru cu centimetru efortul de a coborî în josul trunchiului. Dar a trebuit să sară pe pământ de la 3 m înălţime. În liniştea unui drumeag din pădure s-a oprit să asculte, pentru că ştia că piloţii *boche* vor alerta repede o unitate de căutare din zonă; dar nu putea auzi nimic. O *ploaie* de benzină picura din copac, aşa că s-a pregătit pentru ultima datorie. Şi-a scos combinezonul de zbor, care acum nu făcea decât să-l incomodeze. După ce a scos hărţile din buzunar, l-a înghesuit sub un tufiş. Apoi a ţinut hărţile sub picăturile de benzină, după care le-a aprins cu un chibrit.

S-a auzit un *woosh* puternic când ploaia de benzină s-a aprins. O limbă de flăcări s-a ridicat către *Camel*ul suspendat care a devenit instantaneu un glob de foc infernal. A oftat cu regret, apoi a pornit printre copaci, în direcţia liniilor frontului.

După câteva minute sunetul de voci din faţa sa l-a luat prin surprindere, şi abia a avut timp să se arunce sub desişul unor arbuşti când o linie de soldaţi în uniforme cenuşii şi căşti metalice, conduşi de un ofiţer, au trecut pe lângă el, alergând în direcţia sursei fumului care plutea pe deasupra pădurii.

Satisfăcut că nu-i mai aude, şi-a reluat drumul, dar cu mai multă precauţie. S-a oprit din nou când a ajuns lângă o poiană şi a auzit un murmur scăzut de conversaţie. A început să facă un ocol în jurul locului, dar curiozitatea sa a fost mai puternică, şi,

[16] În loc ca avionul să planeze către sol către aterizare, face un „salt” de câţiva metri, apoi pierde viteza şi aterizează pe toate cele trei roţi.

riscând o căutătură prin desiş spre marginea poienii, a văzut ceva curios.

O suprafaţă de aproape un hectar fusese curăţată, iar în mijlocul ei au fost construite patru enorme blocuri de beton aşezate oarecum în linie. Trei păreau a fi complete, iar un grup de oameni şlefuiau suprafaţa celui de-al patrulea.

Nu s-a oprit ca să se întrebe despre scopul acestora, însă i-au reamintit vag de nişte amplasamente de tunuri mari pe care le văzuse cândva mult în spatele liniilor britanice.

S-a strecurat de la copac la copac, uneori lăsându-se în patru labe pentru a traversa un spaţiu deschis, nerăbdător să ajungă cât mai aproape posibil de liniile frontului înainte de căderea nopţii. Habar nu avea ce va face când va ajunge acolo, dar nu era felul lui să se gândească la capturare atât timp cât îi mai rămânea o şansă de scăpare. Se va gândi la cum va trece liniile atunci când va ajunge îăn zonă.

Soarele era deja foarte jos, când i-au apărut baloanele liniei de observatori[17]; Mult dincolo de ele putea vedea baloanele britanice atârnând nemişcate în cerul luminos din vest. Ştia că în curând vor fi coborâte, odată cu căderea nopţii; de fapt, cel mai apropiat balon german era deja tras în jos de un vinci puternic.

S-a întrebat de ce era retras atât de curând, până ce i-a ajuns la urechi vuietul de bas al unui motor Bentley. Apoi l-a văzut, un *Camel* solitar, care venea în direcţia lui. Zbura la joasă înălţime, pilotul britanic schimbându-şi din când în când cursul, de parcă-şi căuta drumul printre norişorii de fum negru care înfloreau peste tot în jurul său pentru că tunarii *archie* germani făceau tot ce puteau ca să termine cariera imprudentului englez.

Biggles, privindu-l când a trecut pe deasupra sa, a recunoscut panglicile[18] lui Mahoney, şi imediat şi-a dat seama care este scopul misiunii sale. Îl căuta pe el, sau locul prăbuşirii care i-ar fi spus povestea în locul său (ce s-a întâmplat). A rânjit larg când *Camel*ul s-a rotit pe deasupra scenei ce, în aparenţă, spunea clar ce s-a întâmplat. Apoi s-a întors din nou către linia frontului şi curând s-a pierdut în depărtare.

Vor bea o ultimă cupă în amintirea sărmanului Wells şi a mea! s-a gândit, pe când ezita la marginea unei poteci înguste ce-i intersecta calea.

A traversat-o rapid, după ce a aruncat priviri atente în stânga şi dreapta, apoi s-a pitit în umbrele unui gard viu ce-i însoţea drumul.

* * *

A dat brusc peste echipa balonului *boche*, şi s-a pitit în arboretul care mărginea terenul unde se afla *monstrul* de mătase, ca să arunce o privire mai îndeaproape.

---

[17] În WW I ambele părţi au folosit baloane de observaţie ancorate de sol. Erau dotate cu un coş-nacelă în care se aflau observatorii. Aceştia – spre deosebire de piloţii avioanelor – erau dotaţi cu paraşute.

[18] Avionul liderului de *Squadron* sau *Flight* avea nişte panglici colorate legate la hobanele aripilor (pentru a fi mai uşor identificaţi de camarazi în aer).

Baloanele erau ceva destul de obişnuit – în aer, dar numai câţiva piloţi au avut oportunitatea de a examina unul la sol.

Mai plutea încă la doar câţiva metri deasupra câmpului, cu coşul atingând iarba, şi era ţinut jos de oamenii din grupa de deservire, care se uitau cam nerăbdători la cei doi observatori, uşor de recunoscut în echipamentul lor de greoi pentru zbor, şi care acum discutau cu ofiţerul comandant aflat la mică distanţă depărtare.

Era uşor de priceput ce s-a întâmplat. Balonul a fost tras jos când a fost observat *Camel*ul lui Mahoney, iar acum avea loc o consultare dacă merita sau nu să fie ridicat din nou. Evident, observatorii doreau să rămână la sol, şi arătau în mod repetat în direcţia în care dispăruse *Camel*ul, apoi către balon. Acesta fusese deconectat de la cablul principal de ancorare fiind reţinut doar de cele ale oamenilor de sprijin şi se legăna uşor n briza uşoară, care printr-o şansă nemaipomenită, bătea către tranşeele britanice.

Când Biggles a observat faptul, germenele unei idei s-a înfiripat, dar era atât de fantastică încât s-a străduit să o alunge din minte. Totuşi, în ciuda eforturilor, gândul a persistat. Dacă balonul era liber – aşa cum s-ar fi întâmplat dacă echipajul ar fi dat drumul la funii – inevitabil ar fi fost dus de vânt peste liniile britanice, şi, evident, oricine s-ar fi aflat în coşul-nacelă ar fi zburat cu el.

Nu a stat să analizeze ce se putea întâmpla când va survola tranşeele; pentru el era suficient să ştie că dacă găsea o cale de a se urca în nacelă şi să convingă echipajul să dea drumul la funii, el se va afla în curând deasupra teritoriului amic, în loc să stea în Germania cu perspectiva de a rămâne pe toată perioada războiului.

Fără nici o tragere de inimă a trebuit să renunţe la idee, pentru că atacul de unul singur şi neînarmat asupra unei întregi grupe de mentenanţă a balonului nu putea fi considerat ceva serios.

Aşa că, din locul unde era ascuns, a urmărit deznădăjduit scena timp de câteva minute şi a fost gata să plece, când a apărut un nou factor care l-a făcut să-şi ţină respiraţia.

Prima indicaţie a fost un vuiet îndepărtat, dar care se apropia cu repeziciune, al unui motor de avion. Echipajul balonului l-a auzit de asemenea, şi au presupus, la fel ca şi Biggles, că e un semn de pericol, pentru că a urmat o hărmălaie generală când oamenii au început să-şi rotească capetele ca să vadă avionul ce venea, încercând în acelaşi timp să tragă aerostatul la adăpostul coronamentului copacilor.

Agitaţia a devenit şi mai pronunţată când *Camel*ul lui Maloney s-a făcut văzut pe deasupra copacilor şi a intrat în picaj asupra bârlogului balonului.

Este scos din sărite pentru că crede că am dat colţu' – aşa că e gata să tragă în oricine şi orice – l-a fulgerat gândul pe Biggles.

Clănţănitul celor două mitraliere *Vikers* i-a atras atenţia, şi a urmărit ca vrăjit ce se întâmpla, pentru că agitaţia de mai înainte devenise panică oarbă. Doi sau trei soldaţi

din echipaj fuseseră doborâţi de ploaia de plumb, lăsând reţinerea balonului în mâinile a doar câţiva curajoşi care strigau după ajutor în timp ce se luptau să menţină la sol enorma *pungă cu gaz*.

Biggles putea vedea ce urma să se întâmple, şi a fost în picioare înainte ca să-şi formuleze în minte un plan; a sprintat ca o căprioară peste terenul deschis către singura sa cale de scăpare. Cu coada ochiului, a văzut *Camel*ul lui Mahoney răsucindu-se şi virând violent în timp ce se strecura către linia frontului printr-o demenţă de *archie*.

A auzit un strigăt în spatele său, dar nu s-a oprit. Aşa cum un om care se îneacă se agaţă disperat şi de un pai, la fel a sprintat şi el spre coşul-nacelă al balonului. Ca într-un vis, a auzit mai multe strigăte şi zgomote de paşi în alergare.

Din fericire, cel mai apropiat om se afla cu spatele spre el, iar Bjggles l-a placat în forţă, ca la rugby. S-a agăţat de marginea nacelei, şi, cu picioarele, l-a lovit şi pe al doilea om.

Nu a putut descrie niciodată ce s-a întâmplat apoi; totul a fost foarte confuz. I-a văzut pe cei doi membri rămaşi din echipă dându-se înapoi, uitând, în uimirea lor, de balon. În clipa următoare a fost smuls în sus cu o asemenea forţă încât mâna dreaptă i s-a desprins din strânsoare şi a fost sigur că şi stânga îi va fi smulsă din umăr.

Dar teama de moarte l-a făcut să rămână agăţat cu forţa disperării.

Cine ştie cum, a reuşit să se prindă iarăşi cu dreapta de marginea nacelei, iar vârfurile picioarelor au încercat cu mişcări sălbatice să găsească un punct de sprijin pe lateralele nacelei făcută din nuiele împletite şi piele, pentru a-şi uşura tensiunea din braţe şi să poată urca în ea, la un oarecare adăpost. Muşchii îi amorţea şi chiar când simţea că e gata să cedeze, genunchiul drept a dat de ceva moale. Într-o clipită şi pus piciorul în jurul obiectului, şi a făcut un ultim suprem efort. Centimetru cu centimetru şi-a ridicat trupul, care acum părea să cântărească o tonă, până ce bărbia a ajuns la acelaşi nivel cu marginea nacelei; şi-a aruncat piciorul peste margine.

Două secunde a rămas în echilibru, apoi a căzut în interior, trăgând avid aer în piept, cu inima gata să-i explodeze.

Cam un minut a rămas stând în fund, în timp ce transpiraţia îi curgea pe faţă, pentru că efortul fusese teribil, iar acum tremura violent când încerca să se ridice. Apoi puterea i-a revenit şi s-a tras singur până sus, la marginea nacelei. Privi peste margine... doar ca să primească încă un şoc care l-a înlemnit.

Se aşteptase el să fie la o altitudine rezonabilă faţă de sol, dar... că balonul, scăpat din ancoraj, se putea urca la 6-900 m, era în afara cunoştinţelor sale de aeronautică. Şi tocmai acesta era cazul.

Deja, nu numai că nu putea vedea locul de unde părăsise pământul, dar acesta se vedea ca o vastă întindere indigo care se termina cu umbrele albastre-purpurii către orizontul îndepărtat.

Golly![19] a suspinat şi sunetul vocii sale în liniştea stranie l-a făcut să tresară.

Bubuitul adânc al armelor de-a lungul liniilor frontului, precum ecoul îndepărtat al tunetului, era singurul sunet care îi ajungea la urechi. Era cuprins de un curios sentiment de singurătate, pentru că nu putea face nimic, decât să urmărească lenta sa înaintare către zona spulberată de exploziile obuzelor din *No Man's Land* – aflată între liniile tranşeelor celor doi inamici, acum vizibilă ca o cicatrice lungă şi urâtă în peisajul vestic, aşa că s-a apucat să-şi examineze neobişnuita navă zburătoare.

Deasupra se ridica enorma *pungă cu gaz* înconjurată de o plasă de funii şi corzi. Pe o latură a coşului era fixată înclinat o mică planşă pe care era fixată o hartă, iar alături, atârnând peste margine, era harnaşamentul complicat al unei paraşute, aşa cum l-a lăsat ultimul ofiţer neamţ ce o purtase. Cercetându-l a văzut că era ataşat la o husă umflată, aceeaşi pe care îşi sprijinise piciorul la urcarea în nacelă.

Paraşuta l-a interesat, pentru că reprezenta mijlocul de a reveni pe pământ dacă nu avea altă cale. Dar se uita la acest dispozitiv cu o suspiciune severă. Mai văzuse, desigur, asemenea dispozitive în funcţiune de multe ori, atât britanice cât şi germane, dar numai de la distanţă, şi doar ca un spectator prietenos. Niciodată nu-l preocupase ideea că într-o zi va avea nevoie de una.

Şi-a trecut hamul peste umeri şi a ajustat cu oarece dificultate chingile. Apoi s-a uitat din nou peste marginea nacelei, şi, pentru întâia dată în viaţă a apreciat cu adevărat efortul necesar pentru a sări în spaţiu de la o înălţime atât de înspăimântătoare.

O explozie cumplită undeva în apropiere a făcut să-i sară inima din piept şi s-a uitat în sus având impresia că balonul a luat foc.

Spre infinita sa uşurare a văzut că era încă intact, dar o pată de fum negru trecea încet pe lângă el. Şi-a recunoscut vechiul inamic, *archie*, şi s-a întrebat de ce explozia a făcut un zgomot atât de puternic – până ce şi-a amintit că era obişnuit să audă peste zgomotul făcut de motorul avionului; în tăcerea mormântală sunetul era infinit mai deranjant.

Alt obuz, urmat imediat de un altul, a venit spre înălţimi, şi explozia a făcut nacela să se cutremure. Fumul fiind negru, dezvăluia faptul că a fost tras de artileriştii germani, aşa că a presupus că au fost preveniţi despre ce se-ntâmplă şi încercau să-l împiedice să ajungă în liniile britanice.

În acest moment un *archie* alb s-a alăturat celor negre, şi a înţeles cu tristeţe că artileriştii britanici au descoperit balonul şi l-au identificat ca fiind german, iar acum exersau tragerea asupra sa! Să fii luat la ochi de *archie* aparţinând ambelor părţi era ceva ce n-ar fi crezut niciodată că ar fi posibil!

Încet, dar cu o oribilă siguranţă, obuzele se *spărgeau* tot mai aproape pe măsură ce artileriştii îşi corectau tirul, şi de câteva ori stridentul *whe-e-e-e* al şrapnelelor

[19] Golly – o expresie de surpriză.

zburătoare l-a făcut să se pitească.

Chiar nu mai e de glumă, a murmurat sec. *Trebuie să fac imediat ceva. Dar ce?*

Şi-a amintit confuz că baloanele aveau un fel de dispozitiv care le permitea să elibereze gazul, şi ca urmare, pierdeau din altitudine. Dar, deşi disperat date fiind circumstanţele, nu a îndrăznit să tragă de vreuna dintre corzile ce atârnau, pentru că ştia că mai era una care sfâşia un panou de pânză din partea superioară sau de pa lateral, şi care prin eliberarea brutală şi masivă a gazului, provoca prăbuşirea ca o piatră a întregii structuri.

Se uită sumbru la balonul întunecat de deasupra. Într-un fel sau altul, trebuia să elibereze gaz pentru a pierde din altitudine, şi un moment s-a gândit să se cațere pe una dintre frânghii ca să înţepe şi să taie o gaură cu briceagul în anvelopa de pânză etanşată a balonului. Dar a renunţat să încerce.

O altă explozie foarte apropiată l-a făcut să ezite, şi cuprins de ceva asemănător panicii, a apucat una dintre corzi şi a tras precaut. Nu s-a întâmplat nimic. A tras mai tare... nimic.

De ce dracu nu pun manşe pe zmeele astea? a pufnit şi a fost gata să tragă cu toată puterea când a auzit un vuiet de motor de avion însoţit de *staccato* făcut de mitraliere.

Parcă aş fi eu singur împotriva restului lumii, se gândi cu amărăciune, când un *Camel* a apărut la vedere. Pica abrupt, o evoluţie perfectă care în alte circumstanţe ar fi fost o privită cu plăcere; apoi a virat înapoi spre el, cu mitralierele împroşcând flăcări portocalii care străluceau sinistru în lumina slabă a apusului. A dispărut dincolo de balon, dar cu un gol în inimă a ştiut că sfârşitul călătoriei sale este aproape.

Clănţănitul mitralierelor l-a făcut să clipească, şi, aplecându-se în afara nacelei, a văzut mici limbi de foc pe laterala balonului. Există momente de pericol iminent când frica dispare şi omul acţionează hotărât cu curajul dat de disperare. Pentru Biggles acum era un asemenea moment. Totul era pierdut, deci nimic nu mai conta.

Ei bine, asta e; n-am să mă las prăjit de viu! a spus cu curaj şi a încălecat marginea nacelei, lăsându-se să cadă în gol.

În timp ce se rostogolea prin spaţiu, evenimentele din jurul său păreau a se desfăşura cu încetinitorul. A văzut balonul mult deasupra, învăluit în flăcări; *Camel*ul era încă în cabraj, dar atât de încet, încât părea – aşa i-a trecut prin minte – că va intra în pierdere de viteză şi se va prăbuşi în flăcări.

Apoi, globul de flăcări de deasupra a fost acoperit de un nor curios, cenuşiu, care păru să crească deasupra sa precum o ciupercă, apoi a urmat o smucitură teribilă; senzaţia de cădere a încetat, şi a simţit că pluteşte în spaţiu pe o pernă invizibilă, incredibil de moale.

Paraşuta! a suspinat cu bruscă înţelegere. *S-a deschis!*

Şi-atunci *Camel*ul a apărut iar la vedere din spatele paraşutei şi a intrat în picaj

către el, pilotul făcând semne de salut cu mâna.

Biggles s-a holbat la însemnele de pe fuselaj cu o uimire comică; nu era nici o greşeală. Era avionul lui Mahoney. A început să râdă dat fiind umorul situaţiei, şi i-a răspuns la salut cu o tiflă.

Mahoney, care tocmai degaja prin viraj, şi-a schimbat gândul şi a zburat mai aproape, ca să-şi confirme incredibilul fapt. Dar silueta ce cădea uşor şi-a continuat traiectoria spre pământ înainte de a o putea intercepta din nou.

Cu un şoc, Biggles a văzut cât de aproape de sol se afla, şi chiar când se gândea la cea mai bună metodă de aterizare... a ajuns pe pământ. Vântul l-a trântit pe jos, dar nu era dispus să bage în seamă asemenea fleacuri. Se ridică repede în picioare, şi, cu uşurare, a văzut cupola de mătase a paraşutei agăţată în nişte arbuşti; astfel a scăpat de perspectiva de a fi târât pe pământ de paraşuta umflată şi dusă de vânt.

Aproape că se întunecase, şi era o tăcere stranie, încât a presupus că a aterizat la oarece distanţă de linia frontului, situaţie pe care a i-a confirmat-o curând un trecător pe care l-a acostat pe drumul la care a ajuns după ce a traversat 2-3 câmpuri.

O oră mai târziu, maşina închiriată în cel mai apropiat sat l-a adus la Maranique, şi, după ce a plătit şoferul, Biggles s-a dus repede către popotă. Observând o lumină în Biroul *Squadron*ului, a privit din mers prin fereastră şi l-a văzut pe colonelul Raymond prins într-o consultaţie animată cu CO. A bătut la uşă, şi a zâmbit fără veselie când a văzut expresia de uimire de pe chipurile celor doi ofiţeri superiori.

— Slavă Domnului, Bigglesworth! s-a bâlbâit maiorul Mullen. Noi credeam... Mahoney a spus...

— Da, ştiu, *sir*, l-a întrerupt Biggles. Am fost doborât de partea cealaltă a frontului, dar am reuşit să mă întorc. Îmi pare rău că trebuie să confirm moartea lui Wells.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat CO.

Biggles a prezentat un raport scurt al aventurilor sale. Când a menţionat, în trecere, despre amplasamentele din beton pe care le-a văzut în pădure, colonelul Raymond a sărit în picioare.

— Le-ai văzut? a izbucnit.

— Ăă, da, *sir*, a confirmat Biggles. E ceva remarcabil în legătură cu ele?

— Remarcabil? Este cea mai uimitoare coincidenţă de care am auzit în viaţa mea!

Apoi, văzând expresiile dezorientate de pe chipurile celorlalţi, a explicat:

— Noi am auzit că *boche*-ii aduc în zonă câteva dintre noile lor tunuri cu rază lungă de tragere, iar localizarea lor a fost misiunea din această după-amiază a sărmanului Wells! Iar tu le-ai găsit absolut din întâmplare! Dacă le marchezi locul pe hartă, plec imediat la Cartierul general!

CAPITOLUL 3

Schimb de mesaje

În perioada când Biggles abia devenea cunoscut altor escadrile în Franţa ca un formidabil pilot de vânătoare, era auzit adesea spunând că scăparea sa în ultima clipă de a fi *prăjit* (*roast beer*) – după o expresie macabră dar pitorească, pe atunci în mare vogă – nu s-a întâmplat în timpul aventurii sale în balonul german cu care a survolat liniile inamice, nici altă dată când s-a aflat în aer – aşa cum ar fi fost de presupus – ci pe pământ.

În afară de aspectul periculos al problemei, punea şi o pată în dosarul său de altfel impecabil şi a durat ceva timp ca să fie ştearsă, pentru că autorităţile nu priveau cu bunăvoinţă pe cei ce distrugeau o proprietate guvernamentală, sau, în cazul lui Biggles, persoanei prin intermediul căreia s-a produs distrugerea. Cu toate acestea, în cercul său de intimi, întâmplarea nu a fost lipsită de umor.

Adevărat, asemenea episoade au avut loc şi în alte *squadron*, fiind provocate fie de nişte entuziaşti foarte *euforici*, fie de iresponsabilitatea consecutivă tensiunii nervoase. Nici una dintre aceste motive nu l-au ajutat pe Biggles, pentru că nici nu se aplicau în cazul lui.

Din păcate, autorităţile tocmai hotărâseră că acest gen de *glumiţe* trebuie să înceteze, iar Biggles, a cărei faptă venise imediat după această decizie, a fost luat în colimator ca o victimă bună pentru a fi dată ca exemplu.

În ciuda protestelor sale că întreaga poveste a fost un accident pe care el nu l-a putut controla, a fost adus în faţa unei comisii militare formate din ofiţeri superiori – şi i s-a frecat zdravăn ridichea, după cum se spunea pe atunci. În limbaj militar, a fost mustrat.

Pe chestia aceasta, în *squadron*, a fost o mare indignare. Dar, odată trecută, întâmplarea nu a mai fost amintită niciodată în prezenţa lui Biggles, ceea ce dovedea cât de puţin se cunoştea despre ea.

Pentru a-i înţelege detaliile, trebuie început cu... începutul.

Într-o zi de pe la mijlocul lui iunie, în timpul unei misiuni de atac la sol cu mitralierele asupra tranşeelor, Biggles a descoperit un avion biloc *boche* care se îndrepta spre casă. Evident, fusese deasupra liniilor britanice, şi se afla cu mult mai sus decât el, dar mai erau şi destui nori, aşa că a considerat că are destule şanse să-l ajungă din urmă înainte ca inamicul să ajungă la aerodromul său.

A început imediat urmărirea, dar, spre dezamăgirea sa, *boche*-ul – care s-a dovedit a fi un avion biloc de tip *Roland* – deşi nu şi-a văzut urmăritorul, a intrat în picaj şi a

aterizat pe un aerodrom aflat mult în spatele liniilor frontului, chiar când Biggles a ajuns şi el.

Dezamăgit, s-a gândit cum ar putea să-şi manifeste nemulţumirea, şi, amintindu-şi că mai are o bombă de 10 kg în suportul de sub aripă, a intrat în picaj şi a lansat-o asupra cauzei inconştiente a mâniei sale. A văzut imediat că bomba îşi va rata ţinta, ceea ce l-a îmbufnat şi mai mult, dar, ştiind prea bine că atacul său solitar va stârni cu siguranţă un cuib de viespi, a virat şi a accelerat către casă.

A ajuns la Maranique după mai mult de o oră, când un *boche* cu avionul vopsit în verde-închis, care evident, picase de la mare înălţime cu motorul *tăiat*, a năvălit din nori asupra aerodromului. Toţi au fugit să se pună la adăpost, dar atacul anticipat nu s-a materializat. În schimb, *boche*-ul, pe care acum Biggles l-a recunoscut ca fiind acelaşi *Roland* biloc pe care-l urmărise recent, a aruncat un mic pachet de care era ataşată o panglică lungă.

După ce a fost recuperat, s-a găsit în el o scrisoare, în care li se aducea la cunoştinţă că bomba lui Biggles a lovit depozitul particular de vinuri, bine construit, al unui anume *Lieutenant* Von Balchow, cu efecte dezastruoase asupra conţinutului său extrem de preţios. Aceasta era o faptă neonorabilă, şi ofiţerul responsabil pentru lansarea bombei era invitat să plătească vinul sau să se înfrunte cu proprietarul, în combat unu la unu la o anumită dată şi într-un loc stabilit. Evident, Von Balchow era vlăstarul unei vechi familii care credea în duel ca fiind o înaltă manieră de a rezolva disputele personale!

Biggles nu avea intenţia să plătească vinul – n-ar fi putut să o facă nici chiar dacă şi-ar fi dorit.

Dar nu avea nici o problemă în a se confrunta cu nobilul Von Blachow într-un duel ca-n vremile trecute, oricând şi oriunde ar fi dorit acesta.

Dar, unii veterani precum Mahoney şi Maclaren, l-au temperat în admirabilul său proiect, pentru că vedeau în misiva atent redactată un complot sinistru care invita un tânăr pilot britanic să vină şi să fie ucis.

— S-au întâmplat şi mai înainte asemenea lucruri, i-a spus Mahoney vehement. Dar flăcăii care s-a dus la întâlnire cu ceilalţi, arareori s-au mai întors. Dacă vrei să afli motivul, am să ţi-l spun. Toată treaba este o simplă capcană, şi mă îndoiesc foarte mult că tu chiar ai lovit depozitul de vin.

— Chiar şi în cazul că te întâlneşti cu celălalt – ceea ce este îndoielnic – restul găştii te va aştepta la mare înălţime ca să te facă strecurătoare dacă se-ntâmplă să-l dobori pe Von Balchow.

— Tipii ştiu cum să formuleze o scrisoare încât să stimuleze instinctul sportiv al fraierilor ca tine!

Biggles s-a lăsat greu convins, dar până la urmă şi-a schimbat gândul. În dimineaţa următoare şi-a executat patrularea obişnuită, care s-a desfăşurat fără nici

un incident, apoi s-a întors, plictisit şi în toane rele, la hangare, unde s-a aşezat pe un butoi de ulei gol şi a meditat la chestiunea din ziua anterioară.

— Ce încearcă să facă mormolocii aceştia? l-a întrebat pe Mahoney, care se aşezase şi el pe o cală din apropiere, în timp ce un grup mare de muncitori orientali abia veniţi s-au apucat să descarce şi să împrăştie ceva ce păreau a fi resturi de cărămizi provenite de la o casă ce se aflase în calea unui obuz de calibru mare.

— Repară drumul, i-a răspuns Mahoney.

— Şi, de fapt, cine sunt ei?

— Chinezi... cred că din Indo-China franceză. Franţujii folosesc o grămadă de soldaţi din colonii, dar cei mai mulţi doar pentru munca grea – la drumuri şi altele asemenea – în spatele liniilor.

— Şi asta este ideea lor despre cum se face un drum? a continuat Biggles, în timp ce chinezii, după ce au răspândit cărămizile sparte, s-au urcat din nou în camion şi au plecat.

— Aşa se pare.

— N-ar fi rău de loc ca un tăvălug greu să fie trecut peste el. Va trebui să ne *căţărăm* peste cărămizile astea ori de câte ori vom merge de la hangare la popotă şi înapoi.

— E doar un fel de peticeală, a bombănit Mahoney.

— Peticeală, pe dracu! Trecem noi peste ele, doar că vom avea nevoie de corzi şi alpenstockuri... Atenţie!

S-a aruncat la pământ, la fel ca Mahoney şi mecanicii, perfect conştienţi de pericolul care năvălea dinspre nori într-un vuiet tunător. Era avionul verde, bilocul *boche*. La foarte joasă înălţime, pilotul a redresat într-un cabraj abrupt, după care a virat către linia frontului. Un obiect mic, de care era ataşată o panglică lungă, a căzut pe pământ ţopăind voios pe câmpul aerodromului.

— Este Von Balchow! a strigat Biggles. Unde-i afurisitul meu de *Camel*? Nu e niciodată gata când vreau eu! Foarte bine, *flight-sergeant*, nu-l mai porni, nu merită; acum e la jumătatea drumului spre linia frontului. Pariez că e un alt mesaj de la micul Jimmy. Ce spune?

Mahoney a luat mesajul adus de un mecanic care-l recuperase, a deschis plicul, i-a citit conţinutul, după care a izbucnit într-un hohot de râs.

— Citeşte-l singur!

Biggles a citit mesajul, care era redactat în engleza, iar chipul i-a devenit roşu.

— Mâncător de cârnaţi, bavarez cu cap pătrat, negustor de măruntaie! a scrâşnit. Spune că-i pare rău că nu am venit la confruntare, dar nici nu se aşteptase să o fac cu adevărat; mă întreabă dacă poate să-mi trimită un pachet cu muştar ca să-mi încălzesc picioarele[20]. Să-mi încălzesc picioarele, da? Am să-i încălzesc eu şoriciul cu

[20] Aluzie la expresia *cold feet* (picioare reci) – care înseamnă : *lipsă de curaj / frică*.

mitralierele mele. Scoate-mi zmeul afară, *flight-sergeant*!

— Nu fi fraier, Biggles! a strigat Mahoney cu seriozitate. Nu te lăsa atras către o sinucidere!

— Ciocu' mic! i-a replicat Biggles cu răceală. Acesta e showul meu! Am să-l dobor pe negustorul acesta de peşte înainte de sfârşitul zilei. Lasă-l să-şi aducă amicii dacă aşa vrea – cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Muştar, eh?

Mahoney a ridicat din umeri.

— Mă duc să-ţi împachetez lucrurile, a bombănit, în timp ce Biggles se urca în cockpit.

— Poţi împacheta ce vrea muşchiu' tău, dar lucrurile mele să le laşi în pace, i-a răspuns furios şi a decolat.

Nu a văzut *Roland*ul în aer, dar nici nu se prea aşteptase, aşa că a zburat drept către aerodromul său, care ştia unde este pentru că-l urmărise pe hun în ziua anterioară. Evident, nu era aşteptat, pentru că atunci când a ajuns, aerodromul era pustiu, dar un şir lung de avioane *Roland* parcate pe tarmac, sugerau că ofiţerii din *staffel* erau acasă, aşa că şi-a anunţat prezenţa trecând la joasă înălţime peste popotă, trăgând cu mitralierele, dar dispreţuind ţintele oferite de clădiri şi avioane.

Instantaneu, scena a devenit activă ca un stup. Tarmacul s-a umplut de siluete ce alergau, unele aruncându-se în cockpiturile avioanelor, în timp ce altele roteau elicele. A reperat avionul verde când a picat din nou asupra şirului şi de la 600 m l-a urmărit rulând, gata să decoleze.

Ştia că cea mai bună şansă a lui era în momentul când avionul rula pe câmp, dar a refuzat să facă orice manevră care le-ar fi permis camarazilor lui Von Balchow să afirme că s-a folosit de un avantaj necinstit.

Aşa că s-a rotit în aşteptare, până ce avionul s-a ridicat în aer până la altitudinea sa, înainte de a se lansa în primul atac, deşi era perfect conştient că alte avioane urcau rapid ca să ajungă deasupra sa.

Roland, cu puternicul său motor Mercedes, era un avion de luptă cu oarece faimă, un biloc comparabil cu britanicul *Bristol*[21]. Biggles îi cunoştea calităţile, pentru că a cunoaşte performanţa adversarului era prima regulă în lupta aeriană, aşa că era prevenit că adversarul său nu era deloc o pradă uşoară. Şi totuşi, era curios de încrezător în deznodământul confruntării.

Orice s-ar putea întâmpla, el îl va doborî pe Von Balchow, omul care a îndrăznit să spună că el este un fricos! După aceea îi va înfrunta şi pe ceilalţi, când va fi nevoie.

L-a văzut pe mitraliorul lui Von Balchow punând un tambur cu muniţie în mitraliera sa mobilă *Parabellum*, iar pilotul virează ca să-i deschidă lui unghi de

[21] Bristol – avion biloc cu o remarcabilă manevrabilitate, armat cu o mitralieră fixă Vickers acţionată de pilot, şi una / două mobile Lewis pentru observatorul/mitralior.

tragere, în loc să-şi folosească propria mitralieră fixă *Spandau*; dar el nu s-a lăsat prins.

Păstrând elicea rotitoare a avionului verde între el şi *Parabellum*ul mortal, a coborât într-un picaj sălbatic pe sub botul avionului inamic, apoi a cabrat în spatele şi deasupra lui, şi înainte ca mitraliorul să aibă timp să-şi rotească mitraliera în direcţia sa, a tras o rafală scurtă.

Apoi, când mitraliorul bascula arma în sus, a pus *Camel*ul în picaj, după care a cabrat către eleroanele celuilalt. S-a abţinut să tragă până ce coliziunea a părut a fi inevitabilă şi atunci a acţionat maneta mitralierei. A fost doar o rafală scurtă, dar trasă de la o distanţă mortală.

Au zburat bucăţi din fuselajul verde care s-a răsucit pe jumătate, iar Biggles a băgat de seamă că mitraliorul inamic nu mai stătea în picioare.

Pe unul l-am terminat! se gândi cu răceală. *Le-am „citat" chiar din manualul lor*.

Richthofen[22] – asul piloţilor de vânătoare germani şi marele maestru al atacului fusese cel ce formulase faimoasa maximă „*când ataci un avion biloc, ucide-l mai întâi pe mitralior*".

Von Balchow, având mitraliera din spate scoasă din acţiune, era acum lipsit de avantaj, şi a arătat că e oarecum nelinişţit să mai continue lupta. Într-adevăr, se părea că şi-a pierdut sângele rece şi a comis gestul necugetat de a intra în picaj către aerodromul său.

Într-o clipită, Biggles s-a strecurat în spatele său, trăgând în aripi şi hobane de la o distanţă care se micşora tot mai mult, şi atunci a împins spre înainte manşa. A putut auzi gloanţele care-i perforau propriul avion... trase de *Roland*urile care se aflau deasupra sa, dar le-a ignorat; ideea de a distruge complet avionul verde îi copleşea mintea în întregime.

Nu a ştiut dacă a ucis pilotul sau nu, nici nu a putut să afle, dar chiar dacă încă mai trăia, Von Balchow urma să moară sau să fie grav rănit în urma prăbuşirii.

Lovit sau nu, germanul a mai avut suficientă forţă ca să încerce redresarea la orizontală în vederea aterizării; dar, ori a apreciat greşit distanţa, ori a avut o paralizie mentală datorită şuvoiului de plumb care a trecut prin avion, pentru că roţile au atins solul când încă mai avea o viteză apreciabilă, motorul fiind *în plin*.

Roland a sărit mult în sus, a capotat, apoi s-a îngropat în pământ în cea mai îngrozitoare prăbuşire văzută vreodată de Biggles. Victoria nu putea fi mai completă, pentru că şi-a doborât adversarul pe propriul lui aerodrom!

Când a virat, i-a văzut pe mecanicii germani alergând către epavă; apoi s-a uitat în sus. Era pregătit să vadă ceva rău, dar exultarea sa scuzabilă a primit un şoc dur când a văzut că cerul era plin de avioane cu cruce neagră, ai căror mitraliori îşi aşteptau momentul optim de acţiune. Să rămână şi să lupte cu toţi... nici nu putea fi vorba.

---

[22] Manfred Von Richthofen – *Baronul Roşu* (datorită culorii avionului său) – as german care a doborât 80 de avioane aliate. A fost ucis în aprilie 1918.

Obţinuse ceea ce şi-a dorit, şi era mai mult decât satisfăcut; tot ce-i mai rămânea de făcut era să se întoarcă acasă în siguranţă. Aşa că a picat până aproape de sol, şi a accelerat în direcţia liniei frontului zburând la foarte joasă înălţime, cu roţile aproape atingând pământul.

Piloţii celorlalte avioane au fost instantaneu în coada sa, dar mitraliorii lor, fiind incapabili să tragă spre înainte, nu puteau face nimic. Oricum, piloţii trebuiau să acţioneze cu multă grijă pentru că pentru a le crea câmp de tragere şi lor, mai întâi trebuiau să intre în picaj către sol, ca să ajungă mai jos de Biggles. Dar nici el nu zbura în linie dreaptă mai mult de câteva secunde, ci zigzaga stânga-dreapta, sărind peste tot ce-i apărea în cale precum un cal într-o cursă cu obstacole.

În timpul Marelui Război, mulţi ofiţeri au revenit la aerodromul lor în acest mod; de fapt, era o procedură recunoscută oficial pentru circumstanţele disperate, deşi constituia un dezavantaj pentru un avion monoloc – pilotul trebuia să suporte focul inamic, fără a putea riposta.

Dar, deşi zbura la firul ierbii, a rămâne şi a lupta în asemenea condiţii lipsite de şanse, însemna să aibă un singur sfârşit. Biggles o ştia, şi, alungând tentaţia de a vira spre înapoi, şi-a păstrat direcţia, aruncându-se când în dreapta, când în stânga, precum zborul unei rândunici. Mai multe gloanţe i-au lovit avionul, dar nu i-au provocat nici o avarie serioasă.

A survolat zona din spatele tranşeelor inamice, fiind ţintă pentru sute de carabine, dar executase prea multe misiuni de atac la sol asupra acestora, pentru a mai fi cu adevărat îngrijorat. Totuşi, a oftat uşurat când a traversat liniile britanice şi s-a aflat în siguranţă.

Atunci, când s-a lăsat pe spate, fără nici o reacţie, satisfăcut că nu mai are de ce să se teamă, un obuz tras de un tun de câmp, a explodat cu o detunătură care aproape că i-a spart timpanele, mai să-i dea peste cap *Camel*ul. Motorul a continuat să funcţioneze, dar un nor de fum negru şi ulei fierbinte s-a răspândit peste parbriz. A ştiut că motorul este totuşi lovit.

Tahometrul a început să scadă şi, deşi avea aerodromul la vedere, a fost forţat să aterizeze pe un câmp potrivit aflat la aproape un kilometru depărtare.

*Camel*ul şi-a terminat rulajul pe sol cam la 20 m de marginea tarlalei. Câţiva Tommie lucrau la un obiect care s-a dovedit a fi un tanc german capturat sau abandonat în timpul recentei retrageri.

A coborât din avion şi i-a privit câteva momente, în timp ce-şi scotea ochelarii de protecţie şi haina de zbor, pentru că era o zi toridă.

— Hei, băieţi, aveţi careva un bidon cu apă? Sunt complet uscat!

— Da, *sir*! Poftim! au strigat câţiva îndatoritori.

A acceptat primul bidon ce i s-a întins, şi a plescăit satisfăcut din buze după ce a sorbit îndelung.

— Acum e mai bune!

Pentru că nu se grăbea să se întoarcă la aerodrom, i-a privit câteva minute pe mecanici. După recenta întâmplare *înviorătoare* din aer, găsea că e deosebit de plăcut să stai singur pe marginea unui drum de ţară. S-a hotărât să roage primul trecător să anunţe la aerodrom locul unde se afla şi care este situaţia lui; mecanicii de acolo vor putea să transporte avionul.

— Ce faceţi aici? l-a întrebat pe caporalul care părea a fi la comanda grupei formate din *Royal Engineers*.

— În timpul retragerii de săptămâna trecută, hunii l-au abandonat, a explicat caporalul. Am fost trimişi să-l ducem la atelier pentru a fi examinat, dar este defect, aşa că încercăm să-l punem în funcţiune.

Biggles se uită curios la vehiculul de oţel, cu şenilele sale impresionante.

— Doamne, nu mi-ar place să mor în aşa ceva!, a bombănit.

— Eh, nu e chiar atât de rău, *sir*. Veniţi, să vedeţi! râse caporalul. Pute niţel a ulei, dar nu mult!

Biggles s-a strecurat prin trapa mică din oţel care se deschidea în partea din spate a tancului.

— Ai dreptate, chiar că pute! Şi e cald al dracului!

— Vă veţi obişnui repede! râse caporalul.

— Presupun că acestea sunt comenzile unde stă *şoferul*! a continuat Biggles, strecurându-se neîndemânatic într-un mic scaun din spatele volanului. Apoi se uită prin fanta care permitea o vedere limitată, spre înainte.

— Aşa este, *sir*, a confirmat caporalul. Scuzaţi-mă un minut – şi a ieşit din tanc, chemat de unul dintre oamenii săi de afară.

Biggles a dat din cap şi a pipăit uşor comenzile.

— Eh, curând am să fiu în cockpitul meu! a mormăit meditativ şi, cu mintea aiurea, a apăsat cu piciorul pedala din podea.

A urmat instantaneu o explozie puternică, şi tancul a zvâcnit cu un salt înainte care l-a făcut să se lovească violent cu capul de un obiect din fier din spatele său. În aceeaşi clipă trapa s-a izbit, închizându-se cu un *clang* metalic.

CAPITOLUL 4

”Păzea că vin eu!”

Doar instinctul pur l-a făcut să se agaţe de volan şi să vireze chir în momentul când în faţa vehiculului a apărut un copac, dar a reuşit să-l evite şi să revină pe drum, unde şi-a continuat cursa cu o viteză pe care ar fi crezut-o imposibilă pentru o asemenea greutate.

— Hei, caporale, a strigat, vino şi opreşte afurisenia asta! Eu nu pot!

Nu s-a auzit nici un răspuns, şi, aruncând o privire scurtă în spate, a văzut, spre groaza sa, că tancul este gol.

— Doamne Sfinte! Sunt terminat! a icnit, alb la faţă.

Din fericire, drumul era drept. Dar chiar şi aşa, doar cu greu reuşea să ţină tancul pe el, pentru că volanul vibra oribil, iar sistemul de direcţie părea să facă chestii stranii după cum voia muşchiu’ lui. Prin fanta de la nivelul ochilor, a văzut că departe în faţă, drumul făcea o cotitură.

„Acolo îl fac praf! Nu voi putea nicicând să-l virez. Ce prost am fost că m-am urcat în panarama asta!”

În aceeaşi clipă i-au căzut ochii pe o manetă din stânga sa, şi, uitând că aproape toate comenzile germane acţionau în direcţie contrară ca ale britanicilor, a tras-o spre înapoi.

Tancul s-a smucit imediat înainte cu putere înnoită, iar zgomotul, care fusese şi mai înainte teribil, a devenit aproape insuportabil.

Cotul drumului se apropia vertiginos, şi, aşa cum anticipase, l-a ratat. Tancul a lovit cu laterala taluzul şi s-a îngropat în gardul viu ce-l mărginea. Dar Biggles uitase proprietăţile deosebite ale acestui tip de vehicul special. Considerate ca obstacole, taluzul, şanţul şi gardul viu erau atât de banale încât se părea că tancul nici nu le băga în seamă. A fost un zăngănit ţipător, o alunecare, când şenilele s-au înţepenit în taluz, apoi o ambardee ca de corabie ce se scufundă... şi s-a terminat. Înclinarea l-a smuls din scaun, dar a revenit imediat, înfricoşat, căutând să vadă ce se afla înaintea sa. A scăpat un geamăt disperat, când a văzut că se află pe propriul aerodrom, îndreptându-se direct către hangare. A smucit din nou maneta, dar nu a reuşit să o mişte datorită clichetului care o bloca în poziţie – măsură preventivă pentru a nu se mişca aiurea din cauza vibraţiilor. Evident, el habar nu avea de acest dispozitiv.

Uite cum se întoarce acasă un pilot! a mormăit deznădăjduit, pe când încerca să vireze ca să evite hangarele. *Atenţie! Daţi-vă la o parte! VIN!* a strigat, dar vocea i-a fost

acoperită de zgomot.

Însă mecanicii de la avioane care se aflau la datorie nu aveau nevoie de nici un avertisment. Au ieşit în fugă din hangare şi s-au răspândit în toate direcţiile, după ce au zărit terifianta apariţie ce năvălea spre ei.

Biggles a văzut un *Camel* – al lui Mahoney – care se afla drept în calea sa. A tras tare de volan, dar degeaba. Tancul, care păruse destul de supus să vireze când s-a aflat pe drum, acum refuza să răspundă cât de cât la comenzi. Tancul a încălecat nenorocosul *Camel*, care a dispărut într-un nor de resturi zburătoare din lemn şi pânză. De cealaltă parte se ivea intrarea în hangar. Mahoney, care tocmai sprinta afară din el, a aruncat o privire la rămăşiţele avionului său... şi păru să-şi piardă minţile.

Fereşte, prostule, nu-l pot opri! a răcnit Biggles prin fanta-vizor.

Fie că Mahoney l-a auzit, fie că nu, Biggles nu ştia; dar *flight-commande*rul s-a ferit în ultima clipă, chiar când tancul a vuit pe lângă el şi a intrat în hangar. Iar dacă un taluz şi un gard viu n-au reuşit să-l oprească, nu era de aşteptat să o facă un simplu hangar din pânză, deci Biggles a ieşit pe partea cealaltă ca un tren expres din tunel, lăsând în urmă o trenă de distrugeri. Hangarul atâta de parcă fusese lovit de o tornadă.

Un mecanic de avion, care trăgea un pui de somn în spate, a scăpat la un fir de păr. S-a trezit brusc, întrebându-se ce-i cu zgomotul acela, apoi a sărit ca broasca la vederea morţii ce apărea prin structura din spatele său.

Şenilele tancului l-au ratat la mustaţă, iar mai târziu, Biggles i-a spus că probabil a stabilit un record mondial la saltul de pe loc.

Câţiva oameni se aflau la instrucţie într-un cuib-mitralieră betonat aflat ceva mai încolo. Au auzit zgomotul, dar, confundându-l cu cel făcut de o formaţie de avioane zburând la joasă înălţime, nu s-au uitat în jur imediat. Au făcut-o abia când monstrul de oţel a intrat în ei, dar cum de au reuşit să scape fără să fie striviţi... a rămas un mister total pentru Biggles. Cuibul din beton a fost cel mai dur obstacol întâlnit de tanc până atunci, aşa că a dat tot ce putea. Un nor gros de fum a ieşit din eşapament când a dat asaltul final, apoi s-a aşternut liniştea.

Biggles şi-a luat mâinile de pe comenzi şi s-a pipăit singur ca să vadă dacă are vreun os rupt. De afară se auzeau strigăte, aşa că s-a strecurat către trapă şi a încercat să o deblocheze, dar nu s-a clintit.

Înăuntru s-a răspândit un miros puternic de petrol şi, cuprins de o stare foarte aproape de panică s-a repezit cu tot trupul în trapă, chiar în clipa când era deschisă din exterior. Clipind ca o bufniţă, cu dâre de transpiraţie şi petrol pe chip, s-a ridicat şi a rămas ca prostul.

În faţa sa se afla CO. Lângă el era Mahoney, şi, puţin mai în spate, mai toţi ofiţerii *squadron*ului, care ieşiseră în fugă din popotă când s-a dezlănţuit iadul. După aceea

Biggles jura că expresia de pe chipurile lor a fost motivul pentru care a *scăpat frânele*. A pretins că nimeni nu ar fi putut păstra seriozitatea dacă vedea asemenea uimire comică.

Mai ales chipul lui Mahoney părea să fie împietrit într-o stare de incredulitate năucitoare. Sau poate că era doar simpla reacţie nervoasă provocată de şoc, Biggles habar nu avea, dar rămânea faptul că a izbucnit în râs. Sprijinit de şenila de oţel a tancului a râs până ce hohotele s-au transformat în suspine slabe.

— *Zmeul* acesta are manşa cam dură! a bâiguit.

— Ţi se pare ceva distractiv? s-a făcut auzită o voce.

Era atât de îngheţată încât râsul lui Biggles s-a curmat brusc. Ridicându-şi privirea, s-a trezit în faţa unui ofiţer superior, ale cărui însemne roşii de pe uniformă dovedeau că era de la Cartierul General. În spatele său era un *brigade-major* (general de brigadă) şi doi aghiotanţi cu o impresionantă panoplie de roşu şi auriu pe uniforme. În apropiere staţiona o maşină de Stat Major, cu u mic Union Jack fixat pe capacul radiatorului.

Veselia lui Biggles a dispărut la fel de repede pe cât apăruse şi a luat poziţie de drepţi, pentru că expresia de pe chipul generalului însemna „necazuri".

Generalul şi-a pus monoclul la ochi şi l-a privit ca pe un *nimic*, după cum a povestit Biggles mai târziu.

— Care-i numele acestui... ăăă... *ofiţer*? l-a întrebat pe maiorul Mullen, rostind apăsat cuvântul *ofiţer*, ceea ce l-a făcut pe Biggles să roşească.

— Bigglesworth, *sir*.

— Eu..., începu Biggles, dar generalul l-a întrerupt.

— Linişte! a şuierat cu o voce despre care ştia că-i face pe ofiţeri să tremure. Vei da explicaţii în faţa Curţii Marţiale. Eşti arestat!

— Vino, te rog, cu mine, maior Mullen, a continuat, întorcându-se către CO. Vreau să-ţi spun ceva.

CO s-a uitat la vinovat cu nişte ochi în care se amestecau reproşul şi mila, şi l-a urmat pe general către biroul *squadron*ului.

Camarazii ofiţeri ai lui Biggles l-au înconjurat comentând agitaţi. Unii considerau întâmplarea ca fiind o glumă bună şi-l felicitau. Alţii, care vedeau numai necazuri în perspectivă pentru Biggles, îi spuneau ce gagiu mişto era el şi voiau să afle cum i-a venit ideea să o facă. Doar unul era cu adevărat furios. Mahoney, al cărui avion fusese zdrobit sub tanc.

Vorbeau toţi deodată, iar Biggles, acum îngrijorat de-adevăratelea de acest episod, şi-a acoperit urechile cu palmele şi s-a străduit să-şi croiască drum prin grămadă.

— Nu, n-ai să pleci! a mârâit Mahoney, trăgându-l înapoi. Ţi-ai făcut glumiţa, dar acum vrem o explicaţie.

— Glumă? s-a bâlbâit Biggles. Aşa o numeşti tu?

— Păi, ce altceva a fost? a ripostat Mahoney. Ori ai glumit, ori ai înnebunit. Doar un nebun sau un idiot s-ar plimba cu un tanc distrugând lucruri şi punând vieţi în primejdie. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde l-ai luat?

— Nu l-am luat eu pe el, m-a luat el pe mine! Crezi că am vrut eu blestemăţia asta? a strigat Biggles exasperat.

S-a smuls din mâna lui Mahoney şi, croindu-şi drum prin ceata de oameni, a ieşit în întâmpinarea unui grup de mecanici.

— Hei, caporal! Ce ţi-a venit să pleci şi să mă laşi singur în afurisenia aia?

— N-a fost vina mea, *sir*. Am fost chemat afară din tanc şi imediat ce am ieşit, dvs l-aţi pornit. Iar trapa s-a închis singură, *sir*.

— Bine, acum o să plătim al dracului! Fierătania a pornit cu mine, dar direcţia s-a blocat. M-am izbit de taluz şi gardul viu de la marginea aerodromului, şi colac peste pupăză, am aterizat drept în faţa unui mahăr de la Cartierul General. Noi doi vom avea de dat o grămadă de explicaţii, caporale, dar am să fac tot ce pot să te scot din budă. La urma urmei, a fost greşeala mea. N-ar fi trebuit să dau dovadă de o curiozitate prostească şi să mă joc cu comenzile.

— Acum, a adăugat, pentru numele lui Dumnezeu, urcă-te şi du de-aici tinicheaua asta ucigaşă! Mă face să mă cutremur numai când mă uit la ea.

— Ai să te cutremuri şi mai tare când mahării te vor trimite în faţa Curţii Marţiale, flăcăule, spuse Mahoney care a ascultat conversaţia. Ascultă sfatul meu: data viitoare când vrei să mai faci o escapadă... fă-o în ceva mai puţin periculos!

— *Escapadă!* a exclamat Biggles. Un coşmar blestemat, vrei să spui! Oricum, a adăugat sec, arătând cu degetul, măcar ţi-am nivelat drumul!

Grămezile de moloz erau acum o pistă largă, plată, ca un drum, bine făcut. Un compresor cu aburi n-ar fi reuşit să preseze atât de bine cărămizile în gazonul moale, cum a făcut-o un tanc german scăpat de sub control!

CAPITOLUL 5

Olé torero!

Timp de patru zile consecutive vremea a fost rea, iar zborurile oprite. Peste tranşee – şi peste jumătate de Europă – se întindea un plafon gros de nori din care burniţa mocnit, ceea ce făcea ca peisajul să nu mai fie inteligibil văzut din aer.

Este un fapt foarte cunoscut că dacă un număr de oameni este adunat la un loc într-un spaţiu închis, un timp mai îndelungat, le vor ceda nervii. Doar puţini dintre ofiţerii din *Squadron* No. 266 făceau excepţie de la această regulă, aşa că atmosfera din popotă a devenit încordată, datorită activităţii forţate.

Nu era nimic de făcut. Gramofonul cânta non-stop, iar cărţile de joc acopereau mesele, lăsate de ofiţerii jucători de bridge care obosiseră să mai joace. Unul sau doi camarazi scriau scrisori; ceilalţi leneveau uitându-se dezolaţi prin ferestre la aerodromul trist şi inundat.

Liniştea a fost brusc întreruptă de Biggles, care şi-a făcut cunoscută intenţia de a ieşi afară.

— Ai luat-o razna, sau ce? l-a luat la rost *flight-commander* Mahoney. Ai să te uzi leoarcă.

— N-am ce face, a ripostat Biggles. Dacă nu ies, am să încep să bombănesc ca o maimuţă în cuşcă.

— Oricum nu ţi-ar fi prea greu, a murmurat încet Mahoney.

Biggles i-a aruncat o privire, dar nu a spus nimic. A ieşit din încăpere, s-a echipat în hol cu costumul de zbor – mantaua de piele şi casca – apoi a deschis uşa de la intrare. Până în acea clipă nu realizase cât era de rea vremea cu adevărat, şi era cât p-aici să renunţe la decizia sa intempestivă. Totuşi, mai mult din cauză că nu-i făcea nici o plăcere să vadă iar mutrele celor din popotă, decât din alte motive, a ieşit afară şi şi-a croit drum prin bălţi către hangare.

Scurta plimbare a fost suficientă ca să-i tempereze ardoarea, şi a analizat vremea cu un dezgust crescând, care s-a transformat într-un soi de furie neputincioasă.

Era ceva ridicol, şi o ştia; dar nu avea ce face. După 20 minute în care şi-a făcut de lucru prin hangare, s-a simţit chiar mai iritat decât atunci când plecase din popotă. S-a hotărât brusc:

— *Flight-sergeant*, scoate-mi avionul afară, a ordonat scurt.

— Dar, *sir*...

— Ai auzit ce am spus?

— Îmi pare rău, *sir*.

Avionul a fost scos afară şi pornit. Biggles şi-a scos ochelarii de protecţie din buzunar şi i-a pus automat peste cască, dar nu şi la ochi, pentru că ştia că ploaia i-ar fi obturat instantaneu vederea; apoi s-a urcat în cockpit.

— Mă duc doar în vizită, i-a spus încet subofiţerului. Dacă cineva vrea să ştie unde sunt, îi poţi spune că m-am dus la *Squadron*ul No. 187 pentru un ceas sau două.

— Foarte bine, *sir*!

Flight-Sergeant Smyth l-a privit cum decolează cu o expresie de maximă dezaprobare.

Biggles a descoperit că în aer era mult mai rău decât se aşteptase. Aşa cum era adesea cazul. Oricât de rele păreau a fi condiţiile de la sol, mai totdeauna erau şi mai rele sus, în aer. Totuşi, zburând la foarte joasă înălţime şi pe deasupra şoselei, nu a anticipat nici o problemă în a-şi găsi direcţia. Aşa că, după ce a făcut o trecere foarte jos, peste hangare, s-a îndreptat în direcţi aerodromului *Squadron*ului No. 187 la o altitudine mai mică de 30 m, cu un ochi la copacii sau la construcţiile din faţă.

După nici 5 minute regreta hotărârea de a zbura, iar după 10 minute se întreba ce nebunie l-a cuprins ca să se bage fără nici un motiv într-o asemenea aventură. De două ori a ratat nişte cotituri ale şoselei pe care a regăsit-o cu dificultate.

A treia oară a pierdut-o definitiv, şi, după ce a zburat de câteva ori cu roţile aproape atingând solul – ocazie cu care a alarmat o baterie de artilerie tractată de cai şi un pluton de infanterie – s-a trezit complet pierdut într-o mare de noroi.

Şi-a continuat peregrinarea nebunească un sfert de ceas sau mai mult, căutând vreun semn care să-i dea un indiciu asupra direcţiei. Devenea tot mai furios, dar degeaba. O dată a fost cât pe ce să se lovească de un rând de plopi, iar în altă ocazie aproape că a *ras* hornul de pe un mic conac.

Conturul cenuşiu al unei turle de biserică care s-a ivit brusc şi a trecut ca un fulger pe lângă vârful aripii l-a hotărât să nu mai rişte, ci să aterizeze şi să cerceteze poziţia unde se află.

Mi-ajunge! a mormăit când a tras maneta de gaze spre înapoi şi a glisat în jos către o păşune. Efortul de a ateriza în asemenea condiţii extreme era demn de laudă, şi ar fi reuşit dacă nu se ivea o circumstanţă surpriză.

Chiar când avionul îşi încheia rulajul, din obscuritate a apărut drept în faţă un obiect întunecat, pe care l-a recunoscut în ultima clipă ca fiind un animal, o bovină. Neavând nici un chef să ucidă o vacă inocentă – atât spre binele lui cât şi al animalului – a apăsat tare cu piciorul în palonier şi a virat violent – prea violent. Avionul s-a cutremurat când trenul de aterizare a fost smuls solicitarea mecanică neobişnuit de puternică, iar fuselajul a continuat să alunece pe burtă până la oprirea totală.

Destul de bine! a mormăit uşurat, privind în jur, în căutarea cauzei accidentului. Surprins, a văzut că animalul nu se mişcase din loc.

Oarecum surprins, l-a privit, întrebându-se ce făcea acesta; apoi a văzut că lovea în pământ cu piciorul din faţă, uneori plecându-şi coarnele ameninţător. Văzându-l, o senzaţie neplăcută i-a strâns stomacul; acum chiar era alarmat de bestia cu înfăţişare feroce, care, parcă pentru a-i confirma suspiciunile, a scos un muget grav, sălbatic.

Biggles s-a făcut palid când a văzut că creatura era un taur, şi nu unul foarte paşnic. Corida nu se număra printre talentele sale. Privi în jur cuprins de panică în căutarea unui loc unde să se retragă, dar tot ce putea vedea erau ceaţa şi ploaia înconjurătoare; habar nu avea ce se află dincolo de limita sa vizuală, şi cât de departe era cel mai apropiat gard viu.

Şi-atunci şi-a amintit că a citit într-o carte că vocea umană poate stăpâni şi cea mai sălbatică bestie; acum avea prilejul să testeze adevărul acestei ziceri. Nicicând un experiment n-a eşuat mai lamentabil. Abia şi-a deschis buzele, când taurul a scos un fornăit puternic şi a atacat.

Cockpitul unui avion este proiectat să reziste la multe eforturi mecanice, dar lovitura coarnelor unui taur înfuriat nu face parte dintre specificaţiile tehnice. Iar Biggles ştia. Era conştient că pânza subţire nu va putea rezista iminentului atac violent, aşa cu un nou nu putea rezista unei bormaşini electrice.

N-a mai aşteptat să vadă care va fi rezultatul, şi – chiar în clipa când taurul a şarjat ca un tren expres către bordul lateral al avionului – el a sărit afară pe partea cealaltă.

CAPITOLUL 6

Pierdut în nemărginirea cerului

Trebuie spus că lui Biggles nu-i plăcea efortul fizic. Şi mai ales, îi displăcea să alerge, fapt deloc neobişnuit printre aviatori, care în mod normal îşi exprimau viteza în km/h. Dar, cu această ocazie, a străbătut pajiştea atât de repede, încât gazonul părea să-i zboare sub picioare.

Nu ştia încotro aleargă, dar nici nu s-a oprit să speculeze. Singurul lui gând în acest moment era să ajungă la cea mai mare distanţă de avion, în cel mai scurt timp.

Direcţia pe care o alesese putea fi una rea; dar, la fel de bine, putea fi cea bună. Dacă ar fi alergat doar puţin mai înspre dreapta ar fi trebuit să străbată cel puţin juma' de kilometru înainte de a ajunge la hotarul pajiştii.

Dar aşa, după numai o sută de metri a ajuns la marginea care, în acest loc era reprezentată de un hambar aflat pe malul unui iaz puţin adânc dar extrem de noroios.

Avea o viteză atât de mare încât nu a văzut decât hambarul, iar prima indicaţie pe care a avut-o despre prezenţa iazului a fost aceea că ceva îl ţinea de glezne. A intrat în panică încercând nebuneşte să se smulgă, crezând că l-a prins taurul. Dar, văzând că se putea menţine pe picioare, şi pentru că apa nu avea mai mult de juma' de metru, s-a împleticit până la malul celălalt. Ajuns în siguranţă, s-a uitat după taur, îndepărtând în acelaşi timp plantele acvatice adunate în jurul gâtului ca o ghirlandă de lauri pe umerii unui războinic.

Animalul nu se vedea nicăieri, şi, după ce un moment sau două, a cercetat împrejurimile neclare, respirând din greu, Biggles s-a îndreptat pe lângă hambar către o curte foarte prost întreţinută. Acolo nu era nimeni, aşa că a continuat să înainteze prin compania unor porci şi a unor găini cu aspect depresiv, către casa aflată de cealaltă parte a curţii, şi a bătut la uşă.

S-a deschis aproape imediat, şi, oarecum surprinzător, în prag era o fată remarcabil de drăguţă de vreo 17-18 ani, care-l privea cu ochi uimiţi. După ce şi-a făcut cunoscută situaţia într-o franceză poticnită, a fost invitat înăuntru şi prezentat mamei sale, care era ocupată cu un cazan aflat pe foc.

După foarte puţin timp, stătea în faţa focului învelit într-o pătură, uitându-se la uniforma care se usca pe o sfoară întinsă în faţa sa, şi punându-şi bucăţele de pâine proaspătă într-un castron cu supă.

Simţea oarece remuşcări gândindu-se la avionul său, dar nu avea deloc intenţia să

afle ce şi cum, pentru că ezita să se acopere singur de ridicol povestindu-le şi altora despre întâlnirea sa cu furia bovină de pe pajişte.

Chiar de aşa ceva aveam nevoie! se gândi, întinzându-şi picioarele în faţa focului. *E mult mai bine decât în mizeria aia noroioasă!*

Cât de mult urma să rămână era o problemă de conjunctură, pentru că focul era cald iar el nu mai avea nici un chef de agitaţie, dar răpăitul unot bătăi puternice în uşă au anunţat sosirea a ceea ce urma să fie a doua jumătate a aventurii sale din acea zi.

Dacă s-ar fi uitat la *mademoiselle*, ar fi observat că a roşit uşor; dar el era atent la uşă, şi, cu destulă uimire şi dezaprobare, a văzut că intră un *sous-lieutenant*[23] francez foarte spilcuit, cu aripile *Aéronautique Militaire* în piept.

La vederea lui Biggles, tânărul s-a oprit brusc, în timp ce-şi încrunta sprâncenele cu furie şi se uita suspicios la *mademoiselle*. Aceasta s-a grăbit să-i explice circumstanţele. Locotenentul – deja transpirat – era logodnicul fetei. S-a domolit, deşi nu era deloc mulţumit să găsească un aviator englez în ceea ce el considera a fi refugiul său personal, şi a arătat foarte clar acest lucru, încât Biggles s-a simţit niţel stânjenit.

Totuşi, au început să converseze, deşi se părea că francezul se afla într-o situaţie dificilă. Aranjase de trei zile să plece de la *escadrille*, dar a fost împiedicat de starea vremii.

Când, în sfârşit, a reuşit să plece, zborul era absolut exclus, aşa că a trebuit să facă ceea ce făceau mulţi ofiţeri în circumstanţe similare. A sunat la escadrilă şi a raportat că a fost nevoit să aterizeze, şi se va întoarce imediat ce-i va fi posibil. Dar, pentru că vremea nu s-a ameliorat, a fost rechemat. Aşa că, lăsându-şi avionul acolo unde a aterizat – un câmp ceva mai larg decât cel ales de Biggles – s-a întors la aerodrom pe şosea. Acum, pentru că previziunile meteo susţineau o uşoară îmbunătăţire înainte de căderea nopţii, a fost trimis să-şi recupereze avionul.

Biggles, în schimb, i-a relatat cum s-a rătăcit prin ploaie şi a aterizat cu rezultate dezastruoase pentru trenul de aterizare al avionului.

Locotenentul a zâmbit cu un aer de superioritate, ca şi cum a te rătăci era pentru el ceva de neimaginat, apoi s-a apropiat de fereastră pentru a verifica starea vremii de afară, care acum se îmbunătăţea cu siguranţă, dar încă mai lăsa de dorit.

— Te duc eu cu avionul, înapoi la *squadron*ul tău, a declarat.

Biggles s-a blocat. Ideea de a zbura cu altcineva la manşă, mai ales cu un *sous-lieutenant* francez, l-a făcut să-l treacă fiorii. Dar, pentru că seara se apropia, şi încruntarea locotenentului se adâncea, începea să priceapă situaţia. Francezul, care era într-o evidentă dispoziţie de gelozie, nu era dispus să-l lase aici împreună cu iubita sa, dar trebuia să revină la escadrila sa şi orice întârziere îl băga în bucluc.

---

[23] sous-lieutenant – ca nivel de comandă este echivalent cu un *locotenent*, dar are vechime mai mică în grad.

Deci, în loc să stârnească cine ştie ce frecuşuri între cei doi iubăreţi, Biggles a început să se gândească serios la sugestia locotenentului.

Vremea era încă închisă, cu norii rostogolindu-se pe cer la un plafon de mai puţin de 100 m. Dar ploaia încetase, iar mici petice ceva mai luminoase dovedeau că sunt destul de subţiri pentru ca să le poată străpunge un avion.

Oricum, Biggles ştia că trebuie să-l anunţe cât mai repede pe maiorul Mullen, comandantul său, unde se află, deci, în cele din urmă, în pofida raţiunii sale, a acceptat invitaţia locotenentului – spre uşurarea francezului.

Le-a mulţumit gazdelor pentru ospitalitatea lor, şi-a luat uniforma, şi l-a însoţit pe pilot la avionul – destul de ponosit – *Bréguet*, care era parcat în colţul unui câmp aflat de partea cealaltă a casei lângă care el îşi lăsase *Camel*ul.

Când a dat cu ochii de avion, şi-a regretat imediat, decizia... dar nu mai putea da înapoi. Mai mult decât oricând, a regretat locul confortabil din faţa focului atunci când francezul a decolat cu motorul rece, într-un cabraj abrupt. După un minut au fost înghiţiţi de plafonul cenuşiu.

Cea ce a urmat imediat a fost pentru Biggles un coşmar de care îşi va aminti întotdeauna înfiorat, pentru că francezul, părea să-şi asume cu mare uşurinţă toate riscurile. În cele din urmă, s-a împleticit prin nori şi a ajuns deasupra lor, stabilindu-se pe un curs despre care Biggles era absolut sigur că nu-i va duce la Maranique.

— Hei, deviezi prea departe spre est! a strigat în urechea pilotului.

Francezul a ridicat din umeri insinuant:

— Cine pilotează? Eu sau tu? a răspuns răcnind.

Buzele lui Biggles s-au strâns într-o linie dreaptă.

Asta nu va fi deloc distractiv! a murmurat. *Dacă nu stau cu ochii pe el, prostul ăsta mă va debarca de partea nasoală a liniilor frontului!* Putea vedea buzele pilotului mişcându-se; acesta, evident, îngâna un cântec, lipsit de orice grijă.

Şi buzele lui Biggles se mişcau, dar el nu cânta.

— Hei, a strigat din nou, unde dracu zbori?

— La Maranique, aşa ai vrut, da?

— Da, dar e într-acolo! strigă Biggles cu disperare, arătând spre nord-vest.

— Nu, nu! a negat emfatic francezul.

Biggles simţea nevoia să-l lovească, dar gestul nu era posibil pentru că avionul nu avea dublă-comandă în cockpit. Aşa că tot ce putea face era să stea şi să fiarbă-n sine, regretând prostia care l-a băgat în asemenea rahat.

Între timp, francezul a continuat să exploreze cerul în toate direcţiile, până ce nici chiar Biggles nu a mai avut nici cea mai vagă idee unde se aflau.

Tot ce ne mai lipseşte este să dăm peste un hun şi suntem terminaţi! După ce aterizăm am să dau de pământ cu îngâmfatul acesta!

Locotenentul, care, evident, avea propriile sale *metode* de navigaţie, a redus brusc

gazele, şi, zâmbind, a arătat undeva în jos.

— Maranique! a strigat bucuros.

— Maranique, pe dracu! mormăi Biggles, ştiind foarte bine că nu se pot afla la mai puţin de 30 km de acest aerodrom.

Fără să mai spună ceva, francezul a intrat în picaj prin plafonul cenuşiu.

Biggles s-a albit la faţă şi s-a încleştat de marginile cockpitului, pregătindu-se pentru tot ce putea fi mai rău. Nu avea altimetru, şi era absolut convins că francezul va izbi avionul de pământ în orice clipă. Spre infinita sa uşurare – de fapt, uimire – au ieşit din plafon la 70 m deasupra unui aerodrom.

Nu era Maranique. Dar lui Biggles nu-i păsa. Era mulţumit să aterizeze oriunde şi să fie recunoscător că are această şansă, chiar dacă trebuia să meargă pe jos acasă. Ideea francezului despre zbor nu coincidea cu a lui.

Se făcuse aproape întuneric când au pus roţile pe iarba îmbibată cu apă, aproape de marginea aerodromului. De fapt, erau chiar *prea* aproape, pentru că avionul şi-a terminat rulajul cu botul într-un şanţ şi cu coada ridicată în aer.

Biggles a coborât din cockpit aproape la fel de repede ca atunci când a fugit din *Camel*ul asupra căruia se năpustea taurul, şi, simţindu-se în siguranţă, se uita indiferent la epavă.

Mulţumescu-ţi Doamne, că a făcut el isprava asta şi nu eu!

Deodată, atenţia i-a fost atrasă de comportamentul bizar al francezului, care, cu un strigăt de groază, a sărit pe pământ , încercând neîndemânatic să-şi scoată pistolul.

Pe moment, Biggles nu a înţeles şi a crezut că amicul, probabil şocat şi plin de remuşcare, voia să se sinucidă.

— Ce ai? l-a întrebat.

— *Voilà!*

Urmărind degetul întins de francez, Biggles a înţepenit. La mai puţin de 100 m, abia vizibil prin ceaţa întunecată, se afla un avion.

Nici nu era necesară crucea mare de pe laterala fuselajului pentru a fi identificat. Avionul – fără nici o îndoială – era un *Rumpler*[24] german!

Biggles s-a întors către nefericitul francez, izbucnind cu furie sălbatică:

— Zăpăcitule! Ţi-am spus că ai zburat prea mult către est. Uite unde ai aterizat!

Locotenentul nu i-a acordat nici o atenţie, fiind ocupat cu executarea ritualului final asupra avionului său. A ridicat pistolul şi a tras drept în rezervorul cu combustibil. Instantaneu, avionul a devenit un infern de flăcări.

Umăr la umăr, au rupt-o la fugă cât au putut de repede. În spatele lor au auzit strigăte, dar nu s-au oprit.

Au alergat până ce au ajuns într-o pădure în care s-au adâncit abia trăgându-şi sufletul. La un moment dat s-au oprit ca să-şi evalueze poziţia. Locul mustea de

[24] Rumpler C.IV – avion german din WW I – monomotor, biplan, biloc, bombardier uşor şi observaţie.

umezeală, iar dinţii lui Biggles clănţăneau, pentru că la plecarea de la fermă uniforma sa încă nu se uscase cu totul.

Dar, se pare că nu aveau ce face, aşa că au înaintat în adâncul pădurii, unde s-au ghemuit fără să-şi vorbească, Biggles fiind furios, iar francezul „dezolat", aproape pe punctul de a se sinucide.

Apoi, de comun acord, au plecat din ascunziş către marginea pădurii, ajungând la o fâşie de pământ îngustă şi degajată.

Deodată, francezul, cu ochii strălucitori, l-a înşfăcat pe Biggles de braţ.

— *Rumpler*ul! a şuierat. Vom lua *Rumpler*ul şi vom zbura la Maranique!

Biggles a tresărit, pentru că nu-i venise lui ideea, şi s-a uitat la companionul său cu o doză de respect şi admiraţie. N-avea deloc intenţia să-l lase pe francez se-l ducă pe *el* la Maranique sau oriunde în altă parte, dar dacă reuşeau să pornească acel avion, ar fi putut scăpa, şi chiar să ajungă acasă în această noapte. Era o *soluţie* la care visau mulţi prizonieri de război şi piloţi doborâţi pe teritoriu ostil.

— Haide! Măcar să încercăm! a aprobat Biggles, pornind în direcţia aerodromului.

Era o acţiune măcinătoare de nervi, pentru că în repetate rânduri au trebuit să se pitească pe fundul vreunui şanţ, sau sub tufişurile ude, în timp ce siluete de oameni se mişcau în direcţia liniei frontului sau către tabere. Dar nimeni nu s-a apropiat prea mult de ei.

Nevăzuţi şi neauziţi precum nişte piei roşii porniţi la război, se strecurau către obiectiv. În sufletul său, Biggles era sigur că avionul era deja tras în hangar, de unde va fi imposibil de scos fără a atrage atenţia. Iar dacă se va întâmpla asta... se termina totul.

Când s-au apropiat încet de locul unde văzuseră avionul german, au auzit un murmur de voci din direcţia unde francezul îşi buşise *Brégue*tul. Ba chiar i se păru că se aud şi râsete. Se pare că prăbuşirea era ceva amuzant.

Eh, poate că şi el ar fi râs, dacă situaţia ar fi fost inversă. Dar aşa, nu i-a stârnit nici un zâmbet.

Sperând că toţi ofiţerii din *staffel*ul german erau adunaţi acolo, au făcut un ocol larg pentru a-i evita, şi au ajuns la *Rumpler* aflat aproape în aceeaşi poziţie în care îl zăriseră iniţial. Doar că cineva îl mutase ceva mai aproape de hangare. Dar ce era mai important: nimeni nu se afla prin apropiere.

Acum că sosise momentul acţiunii, Biggles se simţea curios de calm; francezul, pe de altă parte, era supraexcitat.

— Învârte elicea; eu manevrez maneta de gaze! a şoptit.

— S-o crezi tu! i-a tăiat-o Biggles. Eu *dau gaz*. Nu mai zbor cu tine la manşă. Dai *tu* la elice, când zic eu '*go*'.

Francezul vru să comenteze, dar Biggles şi-a încleştat pumnii, abia aşteptând... aşa că a aruncat o privire circulară şi s-a ghemuit gata să sprinteze.

— Hai!

Au ţâşnit amândoi către avionul solitar. Biggles, aşa cum stabiliseră, a dat să se urce în cockpit, iar francezul a ocolit aripa şi a ajuns la elice.

Chiar în clipa în care şi-a pus piciorul în scăriţă, inima păru să-i stea în loc. Peste marginea cockpitului a apărut un cap. S-a holbat, dar nu era nici o umbra de îndoială – în avion se afla un om. Francezul l-a văzut şi el şi i-a scăpat un geamăt.

Apoi... s-a auzit vocea. N-a fost vorba de ce a spus omul, sau pe ce ton a spus-o. A fost vorba de limbă. Era engleză – o engleză perfecta.

— Voi doi, ce dracu vreţi să faceţi? spuse ridicându-se, după care a sărit pe pământ.

Biggles a rămas cu gura căscată, holbându-se la ofiţerul în uniform de *Royal Flying Corps*.

— Ci-cine, eşti? s-a bâlbâit.

— Mă numesc Lynsdale. *Squadron*ul 281.

Biggles începu să tremure.

— Al cui este acest *zmeu*? întrebă, arătând către *Rumpler*.

— Al meu. Adică... cred că este al meu. L-am forţat să aterizeze azi-dimineaţă şi l-am tractat după-amiază aici.

— Ce aerodrom este acesta?

— St. Marie Fleur. *Squadron*ul 281 s-a mutat aici abia de o săptămână. De fapt, am adus doar un *flight* deocamdată, dar ceilalţi trebuie să sosească în orice clipă. *À propos* – a continuat Lynsdale, întorcându-se către francez – nu cumva, tu eşti flăcăul care a aterizat aici acum o oră şi şi-a incendiat *zmeul*?

Dar francezul nici nu-l auzea. Izbucnise în lacrimi şi stătea aşezat pe roata *Rumpler*ului, suspinând.

— Nu contează, capul sus, amice! l-a consolat Biggles amabil. Mai sunt o grămadă acolo de unde vine acesta, şi, oricum, suntem mai buni decât am crezut că suntem.

— Voi doi mai bine veniţi cu mine la popotă să îmbucaţi ceva, în timp ce eu am să-i sun pe ai voştri ca să le spun că sunteţi aici! hotărî Lynsdale, străduindu-se din greu să nu râdă.

Va urma... poate!

Textul original mai are câteva capitole.

<u>Poate</u> că în viitor le voi traduce şi pe acelea.